

Achtste Tooneel.

De vorigen. SUZE.

SUZE.

Komen jullie? Kom je nu eindelijk?! Ze zijn er al allemaal! (Ze komt den tuin in).

EMMA.

Ja we komen hoor... (Johan en Emma staan op).

JOHAN.

Hebben we hier dan al zoo lang gezeten?

SUZE.

Wel ja, een eeuw! Iedereen is binnen... O Em... en Paul ook!!

EMMA.

Oudendael meen je? Noem hem toch niet zoo familiaar »Paul» Suus!

SUZE.

Ik vind 't zoo'n prachtige naam. (Wijzende naar binnen) Kijk... daar ist-ie! Zie j'm? Achter dikke tante Mien staat ie nou... Wacht... daar zie ik 'm weer... Kijk nu, heel lang, met een klein kneveltje en zulke half-dichte droomerige oogen.

EMMA.

O ja...

SUZE.

Knap hè?

EMMA.

Knap? hm... erg vermoeid ziet hij er uit, vind ik.

SUZE (tegen Holtz meewarig).

Is hij zwak? Och!

JOHAN (lachend).

Och!! de arme jongen maakt in den Haag zeker een beetje te veel plezier! (Suze kijkt hem even verontwaardigd aan).

EMMA.

O en daar zie ik oom Carel... och... wat voelt die zich op zijn ongemak!

JOHAN.

En je arme goeie Papa dan!

EMMA.

Och gut ja!... En 'nicht Coba heelemaal in 't rose!! En daar is Charles ook... en tante de Groot! Kom Jo, laten we nu toch gaan!

JOHAN.

Ja... (tegen Suze) Wel... wat sta jij te staren?

SUZE (opschrikkend).

... Ik?!

EMMA.

Kom Jo. (Johan en Emma naar binnen).

Negende Tooneel.

SUZE alleen. Dan CHARLES en PAUL.

SUZE.

Ik vind hem een ideaal... (Men hoort van binnen af stemgedruisch. Naar binnen ziende). Wat worden ze gefeliciteerd! Iedereen komt naar hen toe... hè, dat moet toch wel heerlijk zijn... O, nu Paul ook... wat buigt-ie beelderig...! Voor mij heeft hij ook heel diep gebogen. Niks aardig toch van Charles om te zeggen: »en dit is nu baby van Gelderen...» ik vind 't heel flauw van 'm; hij weet toch best dat ik al zeventien ben... niks geen baby dus... (Ze heeft zich onder 't spreken half omgedraaid, zoodat ze niet ziet hoe Charles in 't open raam komt en op zijn teenen naar haar toe sluipt; vlak na Charles komt Paul, die glimlachend naar hen kijkt. Als Charles vlak achter haar is, sluit hij haar de oogen met beide zijn handen).

CHARLES

Boe-oe-oe!!

SUZE (schrikkend met een gillette, dan omkijkend, half boos).

Hè Charles!

CHARLES (haar nadoend).

Hè Suusje! Waarover stond je zoo in gedachten verdiept? (Plagend). Is je pop gebroken? Of heeft pa je in den hoek gezet? (Paul lacht).

SUZE (heusch boos).

Hè Charles, wat ben je toch vreeselijk flauw! En je hoeft niet te denken dat ik altijd dat plagen van jou verdragen wil... al ben je ook honderdmaal mijn neef; ik ben geen kind meer, en ik vind 't heel onaardig van je om altijd zoo tegen me te doen als er anderen bij zijn, héél onaardig! (Ze loopt boos weg).

CHARLES.

't Is meenens hoor. Ze is heusch boos.

PAUL.

Je hebt blijkbaar een gevoelig snaartje aangeroord.

CHARLES.

Nu ja, maar ze moet tegen een beetje plagen kunnen. Waarvoor houd ik er anders zoo'n klein nichtje op na? Hoe vind je nu mijn nichtjes, zeg?

PAUL.

Wel, voor zoover ik er nu al over oordeelen kan...

CHARLES.

Nou ja, zoo oppervlakkig, bedoel ik.